

[Fuglsang.]

har foreslået, at en del af de midler, som spares herved, passende kunne anvendes til ophjælpning af de underudviklede lande i stedet for, som det i øjeblikket er tilfældet, at blive anvendt til at føre krig med imod dem.

Dette var nogle af de punkter, som giver os anledning til håb. Men det er desværre kun den ene side af den storpolitiske udvikling. Den anden er, at verden netop i denne sommer to gange med en månedes mellemrum bogstavelig talt har været bragt til den yderste rand af en storkrig med alt det, en sådan med vor tids militært teknik betyder for menneskeheden. Den første akutte situation opstod i mellemøsten. I overensstemmelse med den af oliekongerne inspirerede Eisenhowerdoktrin satte en mægtig amerikansk flåde sig i gang mod det lille Libanon, samtidig med at engelske tropper blev landsat i Jordan. Den anden situation opstod i det fjerne østen, hvor en anden amerikansk flåde udrustet med flyvemaskinmoderskibe og atombevæbnede fly stævnedes op for den kinesiske folkerepublik med dens 600 mill. mennesker, og den latente fare, som derved opstod, er jo faktisk ingenlunde overvundet og vil næppe blive det, så længe USA faktisk som den eneste faktor stadig holder den fallerede Chiang Kai-shek ved magten på et stykke af Kinas jord.

Det må være sådanne begivenheder, som giver regeringen anledning til at konstatere skuffelser og, håber jeg, anledning til overvejelser. Hvem er det nemlig, som direkte har fremkaldt disse dødsensfarlige situationer ved deres urimelige indblanding i andre landes indre forhold? Det er jo vore partnere og våbenfæller fra NATO-stater, om hvem vi mere end én gang har fået at vide, at den slags lande ikke fører angrebskrig. De militære stabe, der leder tropperne i mellemøsten og Kina, og vi kan for den sags skyld også tage Cypern og Algerie med, er de selv samme stabe, som vi er forbundet med gennem vort fælles medlemskab af NATO. Men hvad fortæller det? Det fortæller, at den sikkerhed, vort land angiveligt har opnået gennem vort medlemskab af NATO, i virkeligheden består i en frygtelig sandsynlighed for, at vi pludselig kan komme til at stå over for den forfærdelige kendsgerning, at vi bliver deltagere i en alt øde-

læggende krig, som vi ingen indflydelse har på, og som vi ingen sympati har med.

Men der er en anden ting i dette militære medelhavseventyr, der burde mane os til eftertanke, nemlig den kendsgerning, at en række NATO-lande med deres flyvepladser blev brugt direkte i dette spil mod tredjeland, således Vesttyskland og Italien, foruden at angriberlandene med kynisk foragt for deres egne neutralitetsforpligtelser overfløj det neutrale Østrig. Dette burde være endnu en advarsel imod at fortsætte en videre udbygning af det flådesamarbejde, som er kommet i gang med Vesttyskland og dets revanchelystne, aggressive militær, for det kan komme til at betyde, at vi kommer til at spille den samme rolle i Østersørummet, som nævnte to lande spiller i udviklingen i Middelhavet. At der findes planer om noget sådant, og at der findes kredse herhjemme, der velvilligt går ind for en udvidelse af samarbejdet med Vesttyskland, er velkendt. Blandt andet holdt Slesvig-Holstens nye øverstkommanderende, kontreadmiral Rogge, der ligesom talrige af sine fæller også spillede en rolle i Hitlers værnemagt, ved sin tiltræden den 15. april en tale, hvori han udtalte ønsket om et samarbejde mellem alle tre våbenarter omfattende, som han kaldte det, det tyske rum overhovedet. Alle de, som husker tiden op til den anden verdenskrig — og skulle der ikke være grund til at tænke på det netop nu, da man mindes Tsjekoslovaakiets skæbne dengang — kan ikke være blinde for, at der ikke alene med hensyn til personer og de taler, disse har holdt, men også på andre områder er talrige paralleller mellem udviklingen i Tyskland nu og i disse uhyggesvangre år. Jeg erkender, at der er lyspunkter nu, som ikke var der dengang. Først og fremmest føres der en bevidst kamp fra den store tyske arbejderklasse mod militariseringen i almindelighed og mod den vesttyske værnemagts udrustning med atomvåben i særdeleshed. Her, i den vesttyske arbejderklasse og andre fredsvenlige kræfter i Tyskland, og ikke i en ny tysk værnemagt ligger vort og andre tyske nabolandes håb.

Når man taler om Tyskland og udviklingen inden for NATO-staterne, må man vel sige, at det demokratiske element efterhånden svinder ind og for øvrigt også det indre sammenhold inden for NATO. Netop i disse